

SERŽANT

A movie poster for the film 'Seržant'. The top half features a woman with long, dark, flowing hair, wearing a black, form-fitting dress. She has a serious expression and is holding her right hand up to her face, with her index finger pointing directly at the viewer. The background behind her is a dark, stormy sky with silhouettes of birds or leaves falling. In the lower half, a soldier in a green military uniform and helmet is shown from the waist up, holding a purple assault rifle. He is looking slightly to the left. The bottom of the poster shows a field of golden wheat. The title 'SERŽANT' is written in large, white, distressed, block letters at the top.

Miroslav Žamboch

TRIFID

Miroslav Žamboch
Seržant

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele

Copyright © Miroslav Žamboch, 2015

Cover © Petr Vyoral, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-869-6

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

SERŽANT

Miroslav Žamboch

SERŽANT

Miroslav Žamboch

Stanislav Juhaňák - TRITON

Odplivl jsem si, ale nepříjemné příchuti hlíny a ostrých zrníček jemného písku na jazyku jsem se stejně nezavil. Napadlo mě, že něco takového určitě cítili všichni vojáci, kteří se kdy krčili v zákopech. Posunul jsem si helmu víc do čela a vyhlédl z okopu. Louka s vysokou trávou a občasnými tmavšími ostrůvky vrb a olší, o kus níž hranice hustého smíšeného lesa. Středem mělkého údolíčka tekla potok. Všechno vypadalo v lehké mlze neskutečně a bůhvíproč nebezpečně. Opět jsem se schoval do zákopu. Kvůli čemu tady, v neobývané zemi nikoho, vyhloubil někdo obranný okop? MUSELO TO BÝT PĚKNĚ DÁVNO, protože pažení ze silných dubových kulatin se začínalo hroutit a vchody do podzemních úkrytů byly zasypané. Padesát, sedmdesát let? Možná víc.

„Švindluješ! Za to ti zpřelámu všechny prsty!“ Kampani prohrál další partii pokeru a jako vždy se hlasitě rozčiloval. Jenomže tentokrát se na vyhrávajícího Gasupuréze dívali nevráživě i ostatní. Zřejmě šlo o víc zlata než obvykle. Obvinil obrovského muže bez zjevného důkazu se však, na rozdíl od jeho přítele, neodvážili. Vědělo se o něm, že ho k praporu převedeli kvůli vraždě ženy a dvou mužů. Zabil je všechny holýma rukama. Ta žena byla jeho manželka a chodila si přivydělávat do bordelu. Její zákazníci byli prostě ve špatnou dobu na špatném místě. To se stává.

„Kecy! Se podívejte! Dal jsem to právě Kampanimu, abyste si nemohli vyskakovat!“ ohradil se poměrně klidně Gasupuréz.

Pětice se sklonila nad převráceným ešusem, který jim sloužil jako karetní stůl, a prohlíželi si destičku ze štípané slídy obroubenou stříbrem. Přesunul jsem se blíž, abych také viděl. Na dně okopu byla voda a bláto a v botách, jejichž voduvzdornost obchodník vychvaloval až do nebe, jsem měl mokro. K čertu s ním. Na slídové destičce teď probíhal zrychlený záznam celé partie. Obraz byl černobílý a silně zmenšený, přesto se dalo zřetelně rozeznat, co kdo z hráčů

dělal. Donutil jsem je, aby se na sledovačku složili, protože už mě unavovalo poslouchat jejich věčné handrkování. Nebyla levná, ale museli si ji koupit, protože jinak bych jim poker při akcích zakázal.

„Seržante? Pojdte se na něco podívat!“

Hruzzi, můj pozorovatel, kterého má každý seržant v jednotce, vypadal nespokojeně a nevrle jako vždycky. Jeho zakaboněná tvář mi spravila náladu. Následoval jsem ho a snažil se brodit bahnem přesně v jeho stopách. Bylo to skoro zábavné.

„Do háje! Nešvindloval!“ řekl někdo za mnou.

„Tady!“ ukázal Hruzzi na stěnu v místě, kde se výdřeva zřítíla. Ze zeminy prorostlé kořeny trávy vyčníval kus lebeční kosti.

Tázavě jsem se na něho podíval, ale vypadalo to, že mi zatím nic dalšího nechce říct. Pozorovatelé jsou zvláštní sebranka. Jejich schopnosti jsou velmi různorodé, nepředvídatelné z magického i klasického hlediska. Začal jsem kost opatrně vyhrabávat. Měl jsem pocit, jako by mi pod prsty vibrovala.

Hruzzi přikývl.

„Je to velmi silné, ale nevím, co to znamená.“

Pod kostí jsem objevil ještě kus železa. Když se mi ho konečně podařilo vyprostit, poznal jsem půlku ocelové helmy. Zbytek už dávno zrezivěl.

„Jak dlouho to tady leží?“

Hruzzi pokrčil rameny.

„Tenhle typ vyřadili z výstroje před víc než dvěma stoletími.“

„Obránci nebo útočníci?“

„Obránci,“ odpověděl.

Okop byl budovaný proti útoku z lesíku pod námi. Na druhé straně se tyčil nevysoký, ale strmý pahorek Clodik, jehož vrchol vypadal jako šikmo useknutý. Příroda někdy dokáže vykouzlit bizarní tvary. Podle mapy, která ale nebyla bůhvíjak přesná, byl nejnadhěji přístupný právě odsud.

„Všichni pohotovost!“ sykl jsem, aby to nebylo slyšet příliš daleko. „Připravit k obraně!“

Možná to byla hloupost, nechat se znervóznit téměř dvě století mrtvými vojáky, ale už dávno jsem se naučil, že v našem řemesle jsou tušení důležitá.

„Dnes bych se ale bránil útoku z opačného směru,“ pronesl šep-tem Hruzzi.

Neprotestoval jsem. Jestliže jste se v konkrétní věci jednou na pozorovatele spolehli, bylo rozumné řídit se pak podle něho ve všem. Kompromisy přinášely smůlu. Problém byl, že v lesíku, který Hruzziho znervózňoval, operovala třetí četa vedená seržantem Allim. Nesměli jsme si je splést s případným nepřítelem.

Během minuty jsme byli připraveni odrazit útok. Náš jediný minomet jsem zaměřil na nejbližší cíp lesa. Terénní vlna způsobovala, že před prvními stromy se nacházel prostor ukrytý našim očím. Kulomet hlídal dlouhou louku napravo. Svah stoupal, ale byl bez terénních nerovností, mohli jsme ho snadno pokrýt palbou. Náušnice v mém levém uchu cinkla, to znamenalo, že poručík Dekont se mnou chce mluvit osobně. On, nebo jeho pozorovatelé. Jako důstojník měl nárok na tři, plus jednoho lékaře a vojenského čaroděje třetí třídy. Konečně jsem se k němu úzkými zákopy protlačil.

„Chci znát váš názor na tu věc tam!“ ukázal šikmo doleva.

Tlaková vlna mi vyrazila dech a mrštila mnou do výkopu. Spodní polovina poručíkova trupu ještě chvíli stála na místě. Další exploze vyryla kráter kus za okopem, třetí zasáhla přímo zákop. Zastřílení byli skvěle.

„Nevystrkovat hlavy! Je to kanón!“ křičel jsem a snažil se vyplivnout hlínu z úst.

Z lesa nad námi zazněly dálkou ztlumené výstřely. To musel být Alli.

„Minomet střídavě pal! Postřelujte plochu za pahorkem až k lesu!“

Kampani se na mě udiveně podíval – žádný nepřítel nebyl v dohledu – ale současně ládoval do hlavně první nálož. Střídavě znamenalo jednu trhavinovou a jednu popsanou světélkujícími diagramy a nacpanou bůhví čím.

Žvuh! Okop krok ode mě dostal přímý zásah, roj střepin mi zabzučel kolem uší a dobrá desítka mě zasáhla.

„S kulometem opatrně! Až si budete jisti, že to nejsou naši!“ slyšel jsem v komunikátoru rozkazy Glena, třetího seržanta roty. Svým mužům jsem přikázal hlídat levý kraj pahorku. Právě včas. Příkrčené postavy vyhnané minometnou palbou se objevily v zorném poli.

„Každý jednoho, podle pořadí! Teď!“ zavelel jsem, nabil granátomet klasikou a opřel si karabinu o rameno. První tři to schytali okamžitě, minomet jim musel pocuchat štíty. Ostatní zalehli.

Postavil jsem se, abych dobře viděl. Hop nebo trop. Pokud poručická výstroj nevydržela zásah kanónem, má neměla nejmenší nadějí. Zdvihl jsem náměř, koutkem oka zahlédl další postavičky vybíhající z lesa. Granát vyletěl, spatřil jsem ho až v nejvyšším bodě dráhy, když začal padat dolů. Exploze, gejzír hlíny. Nabil jsem druhý. Než jsem stiskl spoušť, karabina mi vyletěla z ruky, obloha a zem se přede mnou mihly jako rozmazaná šmouha, rázem jsem ležel na dně zákopu. Příímý zásah do helmy mě na chvíli ochromil.

„Lancelote, Lancelote! Alli je tady!“ probralo mě vyslovení mého jména v komunikátoru. „Přesuneme se zákopem na západ, z došřelu toho ostrostřelce!“

Potvrdil jsem příjem s tím, že my se tady ještě chvíli zdržíme. Chtěl jsem vědět, co jsou útočníci zač. Alex, náš stopař, už mě pozoroval a čekal na rozkaz. Znal mě. Přikývl jsem. V okolí bylo ticho, jen ve vzduchu se vznášel pach korditu a chloupky na zátylku se ježily jako pokaždé při používání magické munice.

„Hruzzi! Sleduj ho!“ přikázal jsem a spolu s ostatními kontroloval okolí.

Alex zmizel v trávě, Hruzzi seděl na dně zákopu přímo v kaluži a hlavu si držel v dlaních. Měl skvělou intuici, ale na hypnózu moc dobrý nebyl.

„Jsou všichni mrtví?“ slyšel jsem ho přeřikávat nahlas. Přikývl nevyřčené odpovědi. „Nepřibližuj se, obejdi je v kruhu.“ Rty se mu stáhly do úšklebku. Alex mu zřejmě odpověděl peprnou nadávkou, ale nakonec poslechl. Zhlédl jsem ho sklouznout do kráteru po nepřesném výstřelu neznámého dělostřelce.

„Není to v pořádku, vůbec to není v pořádku,“ mumlal Hruzzi, „nech je tam a vrať se!“

„Vrať se, sakra!“ vykřikl najednou.

Alexovi se asi nechtělo plížit několik set metrů zbytečně.

Při náhlé explozi jsem sebou trhl stejně jako všichni ostatní. Hruzzi vykřikl a zhroutil se. Být s někým v telepatickém kontaktu v okamžiku jeho smrti je i pro zkušeného pozorovatele drsný šok.

V očekávání dalších nepřijemných překvapení jsme v zákopu zůstali až do soumraku. Celkem zaznělo dvacet sedm explozí. Buď to měl na svědomí autodestrukční systém, který měl zabránit, abychom protivníka identifikovali, nebo jsme se ve skutečnosti nesřetli s lidmi, ale s někým úplně jiným, a výbuchy byly součástí jejich umírání. Nic dalšího jsme se však nedozvěděli. Nakonec jsme posbírali výstroj a vyrazili za zbytkem oddílu.

K rotě jsme se připojili až pozdě v noci, když už byl tábor vybudovaný a mužstvo se chystalo ke spánku. Po poručíkovi převzal velení Glen. Nechal zdvojit hlídky a v nejbližším okolí rozmístit nástrahy. Možná byl až zbytečně opatrný, ale schvaloval jsem to. Většinou jsme přežívali právě kvůli přemrštěné opatrnosti a obezřetnosti. Ještě jsem nestačil sníst večeři, kaši vzniklou rozmícháním dehydrovaného hovězího prášku s vodou z potoka, a už jsem se měl hlásit u velitele. Zkušený voják nikdy neví, kdy bude čas na další jídlo, vzal jsem si proto misku s sebou.

Velitelský stan tvořila plachta napnutá mezi třemi stromy, místo židlí někdo připravil smrkové větve, na které se dalo sednout bez toho, že by si člověk okamžitě smáčel kalhoty. Seržanti Glen a Alli, čaroděj Fill a všichni pozorovatelé už čekali jen na mě. Dřepl jsem si na paty, přitlumená karbidka tiše syčela a vrhala na plátěnou střechu nad námi mihotavý stín.

„Dva mrtví, sedmnáct raněných, z toho tři těžce. Boje nebude schopen jeden člověk. Průzkumné oddíly neobjevily po útočnicích ani stopu. Podle všeho po nás stříleli z ručně transportovaného kanónu. Chci znát vaše postřehy a názory.“

Glen nebyl nikdy příliš upovídaný, ale tentokrát se ještě vylepšil. Mlčeli jsme.

Sám jsem nevěděl, co si mám o celé situaci myslet. Před třemi týdny dostal náš prapor překvapující rozkaz přemístit se do Joudzou v severovýchodní pohraniční oblasti. Schválně jsem si prošel armádní svodky. Joudzou byl jeden z nejkliďnějších rajónů a za posledních deset let se tam nepříhodilo nic, co by stálo za řeč. O rozkazech se ale nikdy nediskutuje, proto se sedm set vojáků okamžitěho nasazení určených k boji s vnějším nepřítelem přesunulo sem, do opuštěné země lesů, luk a močálů. Pětitisícové Joudzou bylo je-

diným trochu civilizovanějším místem široko daleko. Civilizovaným bylo možná trochu silné slovo, protože sem nevedla ani železnice. Permanentně podmáčená půda by koleje stejně neunesla. Už dva týdny jsme propátrávali pohraniční území a neobjevili po případných vetřelcích žádnou stopu. Až dnes.

„Okop v údolí byl kdysi součástí obranné linie, která měla chránit pahorek Clodik. Stáří odhaduji,“ Hruzzi se na chvíli odmlčel, „na sto padesát až dvě stě let.“

„Útočníci byli lidé, alespoň podle stop,“ řekl Alli, „obutí do obyčejných armádních bot vzor 62. Našli jsme místo, ze kterého nás ostřelovali. Podle všeho šlo o ručně přenosné dělo.“

„Tohle ukazuje spíše na vnitřního nepřítele,“ poznamenal Fill.

Byl u jednotky ještě déle než já, a třebaže jsme spolu spolupracovali jen zřídkakdy, považoval jsem ho skoro za přítele. Jako všichni ostatní jsem stoprocentně spoléhal na jeho úsudek a zběhlost v umění zacházet s magií.

Glen neříkal nic. Čekal jsem, jestli Hruzzi ostatní neseznámí se svým postřehem o ostatcích vojáků pohřbených v okolní půdě, ale mlčel. Zřejmě mu to nepřipadalo důležité. Vnitřní nepřátelé bylo souhrnné označení pro špiony i pravidelné ozbrojené síly čtyř blízkých států, do nichž se dalo cestovat, aniž by se člověk musel vydat na území nikoho. Se dvěma zeměmi mělo naše království společné hranice. Všichni vnější nepřátelé pocházeli z území nikoho, nebo také z takzvaných divokých plání. Tam bylo možné doslova a do písmene vše. Na divokých pláních platily jiné přírodní zákony, obývali je nelidé nebo ještě něco mnohem nepochopitelnějšího a i všemocná zpravodajská služba včetně nejlepších mágů Akademie měla o tamním dění příliš málo informací. Navíc to málo, co se vědělo, se ve většině případů dalo označit za nepřilíš hodnověrné bajky a zkazky. Někdo zemi nikoho označoval za oblast vlády chaosu, jiný za místa se zvýšenou entropií a další za místo prolínání světů, sfér a bůhvíčího dalšího. Záleželo na tom, zda jste naslouchali vědci, čaroději, politikovi nebo pozorovateli. Podle mě to všechno znamenalo jedno a to samé – rychlou a velmi nepříjemnou smrt pro každého normálního člověka.

„Pročešeme celou oblast Clodiku. Pomalu, opatrně a pečlivě. Pokud se tam schovávají ještě další vetřelci, najdeme je a zničíme.“

Pokud jsou to lidé, chci živého chlapa. Dva živé chlapy,“ opravil se Glen vzápětí a podíval se na mě.

Ten pohled znamenal, že jsem právě dostal úkol na zítřek. Až dosud jsem měl Glena za dobrého, ale jinak naprosto obyčejného seržanta. Teď jsem však své mínění změnil. Byl chytrý, možná i chytrější než poručík. Většina lidí se do sedmnáctého praporu dostala, protože měli nějaký škraloup. Ti, jejichž škraloup opravdu stál za to, byli u průzkumné roty, to znamená u nás. Poručík se z každého chyceného jazyka snažil vyrazit co nejvíc informací, jenomže nemohl překročit jistou hranici, protože později musel předat zajatce k výslechu specialistům. Už několikrát nám pomohlo, že jsme věděli víc, než nám naši nadřízení byli ochotni sdělit. Pokud bychom získali dva zajatce, jednoho bychom mohli vyslechnout pořádně a potom ho někde zakopat.

Nikdo další neměl jiné potřeby, Glen nás proto propustil a šli jsme spát.

Ráno jsem se nechal vzbudit o hodinu dřív a studoval mapu. Hranice s územím nikoho přecházela právě přes Clodik. Navíc se mi zdálo, že mapa příliš nesouhlasí se skutečností. To bylo nezvyklé, protože vojenským speciálkám se obvykle věnovala značná pozornost. Představa, že bych se měl vydat za hraniční čáru, mě znervožovala. „Venku“ jsem ještě nikdy nebyl, a to jsem u jednotky sloužil přes osm let. Chvilí jsem váhal, ale nakonec jsem se rozhodl zajít za Fillem.

Nespál, soustředěně se probíral nějakými papíry a tvářil se nevrle.

„Můžeš jít klidně i za hranici. S velkou pravděpodobností se nic nestane,“ řekl dřív, než jsem se stačil na cokoliv zeptat.

Mám strašně rád, když jsem pro někoho průhledný jako sklo. Mé podráždění na mně zřejmě bylo vidět, protože aby mě uchlácholil, přidal ještě další informaci.

„Podle všeho je to právě přítomnost lidí, která způsobuje, že chaos ztrácí sílu. Až tam půjdete, budete si kolem sebe vytvářet normální svět, jako byste si s sebou nesli kus království. Navíc je přechod pozvolný a tady jsme stále relativně blízko obydleného území.“

„A čím je těch lidí méně, tím hůře to funguje,“ dovítěl jsem se.

S pobaveným úsměvem přikývl.

Neměl jsem strach, že by se mí muži změnili třeba v žáby. Tak naivní jsem opravdu nebyl. Nechtěl jsem však, aby je posedla nějaká paranoia a oni se postříleli navzájem. Podobná věc se už párkrát stala. Kývl jsem Fillovi na pozdrav a vrátil se ke spacáku, abych se sbalil a připravil na všeobecný budíček. Seržant musí být vždy o krok před mužstvem. Někdy to dá opravdu fušku.

* * *

Postupovali jsme lesem v rojnici s očima na stopkách. Tak třímetro-
vých. Dvanáct chlapů dokonale znalých svého řemesla. Nepotřebova-
li jsme na sebe mluvit, každý věděl, co má dělat a kde má právě být.
Na pohled to byl obyčejný les z bříz, borovic a modřínů, ale Hruzzi se
neustále mračil a jeho nervozita se přenášela na ostatní, mě nevyjí-
maje. Souvislá clona mraků nepropouštěla žádný sluneční svit a pod
příkrovem korun panovalo přítmí. Ve vzduchu se vznášela vlhkost,
vysoká mokrá tráva řezala do rukou a brzy nás všechny zmáčela od
hlavy až k patě. Gasupuréz najednou sykl, zastavil se a prohlížel si
něco pod nohama. Objevili jsme zbytky dlážděné silnice. Les tady
musel růst dobře stovky let. Ještě opatrněji jsme prozkoumali nejbliž-
ší okolí a zjistili jsme, že mnohé terénní nerovnosti byly kdysi dávno
zděnými budovami. Oficiálně popíraný a pronásledovaný názor, že
království se stále zmenšuje, byl zřejmě pravdivý. Tichem promáče-
ného lesa se rozlehlo suché zakašlání; okamžitě jsme se ztratili v trávě
a po nezbytné pauze postupovali dál plížením.

Původce hluku se ukrýval ve stínu rozložitého buku a v masko-
vacím oděvu splýval s šedivou kůrou stromu. Odložil jsem samopal
i meče a nechal si pouze nůž. Oblezl jsem strážného v bezpečné
vzdálenosti. Ve vysoké trávě mi často mizel z dohledu, obával jsem
se, abych neztratil směr. Nakonec se mi podařilo dostat se mu do
zad. Se zatajeným dechem jsem se postavil, levou rukou mu sáhl
do obličeje, zvrátil hlavu a přiložil ostří nože na hrdlo.

„Nehýbej se,“ šeptl jsem mu do ucha. Na pokožce jsem cítil
jemné mravenčení způsobené kontaktem s jeho kinetickým štítem.
Přesunul váhu na jednu nohu.

„Nehý–“ chtěl jsem ho varovat ještě jednou, ale zastavila mě tvrdá rána loktem na solar.

Dokázal se ještě otočit, ale potom se zhroutil a z krkavice mu prýštila krev. Potlačil jsem chuť hlasitě zaklít. Protože mě teď všichni muži viděli, naznačil jsem posunkem, ať změni směr postupu o devadesát stupňů doprava. Muž stál čelem k nám, odhadoval jsem, že hlídal prostor za sebou. Chtěl jsem postupovat po linii hlídek a zkusit štěstí ještě jednou.

„Slyším zaklínání, zaklínání obětování!“ ozval se mi přímým telepatickým kontaktem v hlavě Hruzzi. „Je to někde blízko!“

Tentokrát jsem doopravdy zaklel, i když jen polohlasem. Obětování člověka je nejhorší a nejdopornější zločin, který umenšuje životy všech ostatních, oslabuje celé království a napomáhá chaosu měnit svět lidí. „Kde, sakra?“

„Někde před námi, seržante,“ odpověděl Hruzzi a v transu pokračoval deklamováním syrových slov, jejichž pouhý zvuk mi naháněl hrůzu. „Mé zbraně!“ sykl jsem.

Okamžitě jsem měl meče v pochvách a bez dalšího čekání jsem se rozběhl vpřed, přihrbený, s opakovací karabinou v jedné a zakráceným nožem v druhé ruce. Nevěděl jsem, jestli mě ostatní následují. Posedla mě jediná myšlenka – zastavit tu příšernost. Zpoza keře se náhle vynořil ramenatý chlap s brýlemi. V ruce držel samopal. Vrhel jsem se vpřed, záchvěv mravenčení při kontaktu dvou štítů, nůž mezi jeho žebry. Hruzzi mi stále posílal do hlavy děsivé zaklínání, ale naštěstí mě opanovala bojová horečka. Běžel jsem vpřed, následovaný šelestem kroků mých mužů, ticho lesa zaplašily chaotické dávky ze samopalů, občas někdo polekaně vykřikl nebo zachroptěl. Krátkou dávkou jsem pokropil nezřetelný stín nalevo, skrývající se za dvojicí nízkých smrčků, najednou mi půda uhnula pod nohama a zády jsem dopadl na kamenný katafalk. Z nebe sjelo ostří a zasáhlo mě do ramene, někdo pode mnou zanařikal. Oproti obloze se rýsovaly siluety dvanácti lidí s obličejí krytými kápěmi, člověk u mé hlavy se chystal k dalšímu bodnutí. Sekl jsem po něm nožem a současně začal střílet. Rachot výstřelů se odrážel od kamenných stěn, siluety se hroutily, první z mých vojáků seskakovali dolů.

Skulil jsem se z katafalku, koutkem oka zaregistroval plačící dívčí obličej. Přestože jsem spadl přímo na ni, vypadala v pořádku. Ocítl jsem se v jakési nezastřešené místnosti zahloubené do země. Možná sklep domu, který už dávno nestál.

„Zůstaňte nahoře!“ zařval jsem, abychom se všichni neocitli v pasti. Někdo mě střelil do zad. Velkorážný náboj mi vyrazil dech, muž v kápi se protáhl kolem mě a zmizel v černém otvoru v protější stěně. Byl to ten, kterého jsem škrábl nožem do ruky. Rubínové krystalky na koženém řemenu kolem mého levého předloktí ztratily barvu, kinetický štít byl vyčerpán. Z vchodu do podzemí se vynořil neznámý ozbrojenec, za ním se tlačili další. Už se vzpamatovali. Odhodil jsem karabinu, tasil meč, a než stačil vystřelit, usekl mu ruku, v níž držel zbraň. Někdo z našich hodil granát přímo do díry, vzápětí ho následovaly další dva. Praštil jsem sebou na zem, stísněný prostor na pár chvil opanovaly ošklivě ječící střeptiny. Než exploze dozněla, podařilo se mi z amputované ruky sundat kožený chránič s rubíny. Díky bohu, že zvyky vojáků jsou tak podobné.

Opatrně jsem se postavil. Z podzemí zatím nikdo nevycházel. Uprostřed nezastřešené místnosti stál kamenný katafalk se stružkami na odvod krve. Na něm stále ležela dívka, na kterou jsem spadl a tím ji zachránil před obětní dýkou. Šest mých vojáků se krčilo u stěn se zbraněmi v pohotovosti a čekalo na rozkazy, obrovitý Gasupuréz hlídal u díry.

Podíval jsem se nahoru na Hruzziho. „Stihli jsme to,“ zazubil jsem se. Cítil jsem nesmírnou úlevu a grimasa byla jen její lehkou ozvěnou. Hruzzi se neusmál, pouze ukázal na zlaté se lesknoucí pohár stojící pod katafalkem. V nastalém tichu jsme všichni slyšeli cinkání dopadajících rubínových kapek. Jenomže to byla má krev, ne toho děvčete. Napjatý klid narušil tlumený zvuk výstřelů. Příšly mi příliš vzdálené na to, aby měly co dělat přímo s námi.

„Prohledáme to a zmizíme!“ rozhodl jsem, jenomže vzápětí se ozvala náušnice.

„Tady Glen! Nutně vás potřebujeme. Je jich víc, jsou lépe vyzbrojeni! Vpadněte jim do zad.“ Následovala lokace a popis terénu. Zaklel jsem. „Padáme!“ změnil jsem rozkaz.

* * *

Přišli jsme v poslední chvíli. Vypadalo to, že Glenu s Allim chytili do kleští v pro ně nejnepříznivějším místě, v močálovité proláklíně obklopené ze všech stran lesem. Překvapivým útokem na meče následovaným použitím veškeré palebné kapacity roty se nám podařilo obklíčení rozbít a potom jsme se rychle všichni stáhli. Celou noc jsme ustupovali lesem souběžně s hranicí, abychom se dostali do pro nás známějšího terénu. Celková bilance byla hrozná. Přišli jsme o dalších sedm mužů, k tomu deset zraněných, které jsme museli nést. Munice i podpurný materiál docházely. Naprosto vyčerpání jsme se utábořili na kraji rozsáhlého rašelinště. Podal jsem hlášení, rozdělil hlídky a šel si lehnout. O zachráněnou dívku se staral Gasupuréz. Zpočátku jsem ho podezřívával, že ji mohutný mimometčík chce do postele, ale choval se k ní láskyplně jako k vlastní dceři. Její výslech nevedl k ničemu. Podle Filla i ostatních čarodějů jí vymazali paměť, nebo při hrůzném zážitku utrpěla těžkou amnézií. Na pohled to byla obyčejná jedenáctiletá holka v šatech, které mohly pocházet odkudkoliv. Kůži na ruku měla jemnou, určitě nikdy nepracovala na poli jako vesnické děti.

Posunul jsem si lůžko dál od ostatních za kořeny vyvráceného smrku. Noc byla studená a sychravá jako vždycky. Rozdělávat ohně Glen zakázal. Ani jsem nenadával, protože nám nezbývalo nic jiného. Ze tmy se vynořil Hruzzi s Fillem.

„Nic mi do toho není, ale proč jste na mou informaci o zaklínání zareagoval tak zuřivě, skoro bych řekl zbrkle, pane?“ zeptal se Hruzzi bez jakéhokoliv úvodu.

Nemusel jsem mu odpovídat, ale na vztazích velitele a pozorovatele často závisí osud celé jednotky, navíc jsem o tom sám přemýšlel většinu noci. Obětování člověka je sice opravdu ten nejhorší zločin, ale to nevysvětlovalo mou reakci. V rotě jsem měl lidi, kteří spáchali věci jen o chlup méně příšerné, a vycházel jsem s nimi v pohodě.

„Může to mít souvislost s tvou minulostí,“ nadhodil Fill.

Asi měl pravdu, ale nechtělo se mi o tom vykládat. Patřil jsem k těm lidem v jednotce, kteří o své minulosti mlčeli. Pocházel jsem z dobré rodiny. Můj otec byl teoretik na volné noze, často pracoval

pro velké klany nebo pro vládu. Teoretik znamenalo, že nebyl schopen čarovat, ale dokonale ovládal principy magie a dokázal navrhovat strukturní vzorce nových kouzel. Nebo naopak dekódovat diagramy kouzel bez popisů. Matka pocházela ze šlechtického rodu, ale protože byla až čtvrtá v pořadí, podle heraldické tradice už sama šlechtičnou nebyla. Byla to jemná žena s vynikajícím hudebním sluchem. Velkým otcovým koníčkem byla historie. Nepravdělně se vydával na studijní cesty, aby se seznámil s různými dějepisnými prameny, nebo si ověřil informace, ke kterým se dostal v archivech. Poslední cesta, kterou uskutečnil, byla právě někam sem na severovýchod. Bohužel jsem si nepamatoval přesně kam. V té době mě víc zajímala jeho práce než koníčky. Chtěl jsem být jako on, rozumět kouzlům, listovat ve starých knihách a pronášet řeči, kterým ostatní pozorně naslouchají. A potom mé šťastné dětství skončilo. Otec odjel na svou studijní cestu a zmizel. Co se s ním stalo, jsem se nikdy nedozvěděl. Matku brzy na to začali navštěvovat příslušníci kontrarozvědky a stále víc času trávil v jejich vyšetřovacích celách. Nakonec spáchala sebevraždu. Mě poslali do sirotčince, který ve skutečnosti byl vězením pro mladistvé.

V království neexistuje oficiální trest smrti kvůli možnému a v minulosti mockrát prokázanému zneužívání poprav pro magické rituály. Nepohodlných lidí se stát zbavuje jinak, například tím, že je umístí do průzkumné roty sedmnáctého praporu. Takový osud ještě není zdaleka nejhůřší. Mohou ho také poslat těžit aktivní drahokamy. Po pěti letech v dolech se člověk změní v poslušnou trosku s vypáleným mozkem, která nejí a nepije, pokud to někdo nepřikáže. Nebo z něj udělají pokusného králíka pro výzkum Chandrekosovy meze. To se pak jeho život nepočítá na roky, ale na měsíce a týdny.

Obvykle jsem se vzpomínkám bránil, ale tentokrát se mi vybavovaly s neobvyklou naléhavostí a nedokázal jsem je zaplašit. Samozřejmě, že mě do armády neposlali hned.

Začalo to ústavem pro sirotky, kde se při troše šikovnosti dalo přežít. Po dovršení patnácti let jsem se však nestal svobodným občanem, ale jako potenciálně nebezpečného potomka špiona mě poslali do převýchového vězení. Vypadal jsem na dvanáct, hubený, neohra-

baný, typický studijní typ. Hned prvního dne mi bachař přezdívaný Kláda poručil, abych se večer hlásil v jeho kanceláři. Přitahovali ho právě takoví chlapečci, jako jsem byl já. Kláda se mu říkalo kvůli velikosti jeho penisu. Stál jsem před ním tehdy v pozoru a příšerně se bál. Strachy jsem se počural a pak to ve mně prasklo. Rozbil jsem mu hlavu mosazným stolním svícnem. Napůl šílený jsem do něj bušil, dokud neměl místo obličejů kaši z krve a rozsekané kůže. V tu chvíli jsem se mstil za léta vězení a všechna příkoří. Také jsem se tehdy rozhodl, že se už nikdy nikoho ani ničeho nebudu bát, že budu se vším bojovat. Kupodivu mě neodsoudili, protože se za mě zaručil kapitán, který tu věc vyšetřoval. Mnohokrát jsem mu musel popisovat, jak jsem se s Kládou honil po jeho kanceláři a jak jsem ho nakonec uzemnil. Až později jsem pochopil proč.

Uvědomil jsem si, že křečovitě svírám čelisti a tuhnou mi lícní svaly. To mi pomohlo vrátit se z minulosti zpět.

„Oba už jste mě viděli v ringu, jsem agresivní člověk,“ odpověděl jsem klidně Hruzzimu s Fillem, „ta věc mě naštvála a chtěl jsem ji za každou cenu překazit. Instinktivně jsem věděl, že máme málo času.“

Fill mě chvíli přemítavě pozoroval.

„Může to tak být. Doufám ale, že svou chladnokrevnost nenecháš odpočívat příliš často, Lancelote. Nám všem by se to nemuselo vyplatit,“ řekl nakonec a kývl mi na pozdrav. Oba dva odešli společně a já mohl konečně spát.

* * *

Do Joudzou jsme dorazili za dva dny bez dalších problémů. Buď nás nepronásledovali, nebo jsme na ně byli příliš rychlí a nebo to zařídil Fill, který celé dva dny na něčem neustále pracoval.

Náš prapor se v Joudzou usídlil v jediné místní škole a přilehlých budovách. Místní děti měly proto neplánované prázdniny. Jako seržant jsem měl nárok na vlastní kutloch. Původně to vlastně byl kabinet historie. Společnost mi v něm dělaly jen stovky knih v policích a kromě malého stolu, židle a postele se do něho nic dalšího nevešlo.